

30. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

26. ČERVENCE 1998

Z obsahu:

Duch svatý je duší Církve

Jan Pavel II. při
generální audienci
8. července 1998
– strana 2 –

1000 km za zpovědí

P. Albert O Ki Sun,
výňatek z knihy
»Láska je věčná«
– strana 4 –

Uzdravujte tam nemocné...

Léčil nemocné na těle
i na duchu...
– strana 5 –

Pater Pio a křesťanská rodina

Z kázání biskupa
Edwarda Nowaka,
sekretáře Kongregace
pro svatořečení
– strana 7 –

Anděl Páně 5. 7. 1998

Slovo Jana Pavla II.
– strana 10 –

Kněz jako smírná oběť

I další ze tří ve Vídni
blahořečených má svůj
vztah k naší zemi
– strana 10 –

***Jsem starý suchý pahýl.
Proč tu ještě stojím?
Zvedám zde pro člověka
obraz Boha a jeho Matky...***

Duch svatý je duší Církve

»Jestliže je Kristus hlavou Církve, Duch svatý je její duší.«
Tak se vyjádřil můj ctihodný předchůdce Lev XIII. v encyklice Divinum illud munus (1897; DS 3328). A po něm Pius XII. vysvětloval: Duch svatý je v mystickém těle Kristově »principem každé činnosti, která je životodárná a skutečně spásná pro každý z rozličných údů tohoto těla.« (Enc. Mystici Corporis, 1943; DS 3808)

Dnes se chceme zamyslet nad mystickým tělem Kristovým, jímž je Církev, která je oživována a oduševněna Duchem svatým.

Po události o prvních Letnicích se skupina rodící se Církve hluboce proměnila: jednalo se nejdříve o skupinu uzavřenou a statickou *asi 120 osob* (Sk 1, 15); po události se z ní stává skupina otevřená a dynamická, ke které se po Petrově kázání *připojilo na 3000 osob* (Sk 2, 41). Tuto novost nezpůsobil pouze onen mimořádný početní nárůst, nýbrž **přítomnost Ducha svatého**. K tomu totiž, aby vzniklo křesťanské společenství, nestačí jenom skupina osob. Církve se rodí z Ducha našeho Pána. Ona se představuje, abychom použili šťastného obratu zesnulého kardinála Congara, jakožto »celá zavěšená na nebi« (La Pentecoste, Brescia 1986, s. 60).

Zrození z vody a z Ducha

Tento zrod v Duchu svatém, ke kterému došlo v celé Církvi o Letnicích, se v každém věřícím obnovuje při křtu, když jsme *ponořeni do jednoho Ducha*, abychom se stali *jedním tělem* (1 Kor 12, 13). U sv. Irenea čteme: »Jako se z mouky bez vody nemůže stát chléb, tak my, kteří jsme mnozí, jsme se nemohli stát jedním v Kristu Ježíši bez vody,

která přichází z nebe (Proti bludařům 3, 17, 1). Voda, která přichází z nebe a přetváří křestní vodu, je Duch svatý.

Sv. Augustin dokládá: »Tím, čím je náš duch, res. naše duše pro naše údy, tím je Duch svatý pro údy Kristovy, pro Kristovo tělo, jímž je Církev« (Serm 267, 4). Druhý ekumenický vatikánský koncil v dogmatické konstituci o Církvi se vrací k tomuto obrazu, rozvíjí jej a upřesňuje: Kristus »nám dal svého Ducha, který je jeden a týž v hlavě i v údech, a tak oživuje, sjednocuje a uvádí v pohyb celé tělo, takže jeho působení mohli svatí otcové srovnávat s úlohou, kterou v lidském těle plní princip života, duše« (LG 7).

Dvoji možný omyl

Tento vztah mezi Duchem a Církvi nám dává orientaci, abychom jej pochopili, aniž bychom upadli do dvou protikladných omylů, o kterých mluví již encyklika *Mystici Corporis*: do **ekleziologického naturalismu**, který zdůrazňuje jednostranně viditelný aspekt, a to až do té míry, že pokládá Církev jednoduše za lidskou instituci; anebo naopak do **ekleziologického mysticismu**, který zdůrazňuje jednotu s Kristem až tak dalece, že chápe Krista a Církev jako jakousi fyzickou jednotu. To jsou dva omyly, které mají svou analogii, jak to zdůraznil již Lev XIII. v encyklice *Satis cognitum*, v bludu **nestoriánů**, kteří oddělovali dvoji Kristovu přirozenost, a **monofyzitů**, pro které se slévaly v jedno. Druhý vatikánský koncil nám nabízí syntézu, která nám pomáhá pocho-

pit správný smysl mystické jednoty Církve, když nám ji představuje jako »jedinou složenou skutečnost, srůstající z lidského a božského prvku« (LG 8).

Zdroj posvěcujícího přetváření

Přítomnost Ducha svatého v Církvi působí, že ačkoliv je Církev poznamenána hříchem svých členů, je uchráněna od nebezpečí sejít na scestí. Svátost totiž nejen že nespočívá v hříchu, ale překonává jej. I v tom smyslu je možno říci se sv. Pavlem, že tam, kde se rozmohl hřích, rozhojňuje se i milost (srov. Řím 5, 20).

Duch svatý nepřebývá v Církvi jako host, který je jí jinak cizí, nýbrž jako duše, která přetváří společenství na *svatý chrám Boží* (1 Kor 3, 17; srov. 6, 19; Ef 2, 21) a připodobňuje je ustavičně k sobě pomocí zvláštního daru, kterým je **láska** (srov. Řím 5, 5; Gal 5, 22). Jak učí II. vat. koncil v dogmatické konstituci o Církvi, »řídí všechny prostředky k posvěcení, je jejich duší a dovádí je k cíli« (LG 42). Láska je »duší« mystického těla Kristova, jak čteme na stránkách krásné autobiografie sv. Terezie od Ježíška: »Pochopila jsem, že Církev má jedno tělo složené z mnoha údů a že mu neschází úd nejvznešenější a nejdůležitější: Pochopila jsem, že Církev má srdce, **srdce hořící láskou**. Pochopila jsem, že jenom láska podněcuje činnost údů Církve a že apoštolové bez této lásky by nebyli hlásali evangelium, mučedníci by nebyli prolili svou krev (...) Pochopila jsem, že Láska objímá v sobě všechna povolání, že Láska je vším, že se rozlévá na všechna místa po všechen čas (...) jedním slovem že Láska je věčná« (Rukopisy, Autobiografie B 3v).

Tajemství našeho posvěcení

Duch svatý, který přebývá v Církvi, zůstává také v srdci každého věřícího: je *sladkým*

hostem duší všech. Jít po cestě osobního obrácení a posvěcení znamená *dát se vést Duchem* (srov. Řím 8, 14), dovolit mu, aby působil, prosit jej, aby v nás miloval. »Stát se svatým« je možné tehdy, **jestliže se necháme posvěcovat tím, který je Svatý**, učenlivě spolupracujeme s každou jeho přetvářející činností. Právě proto prvořadým předmětem Velkého jubilea je obnova víry a svědectví křesťanů: »Je nutné probudit v každém věřícím **pravou touhu po svátosti**, silnou tužbu po osobním obrácení a obnově v duchu stále intenzivnější modlitby a solidárního přijímání bližních, zvláště těch nejpotřebnějších (Tertio Millenio Adveniente, 42).

Můžeme říci, že Duch svatý je jako duše naší duše, a tedy že je tajemstvím našeho posvěcení. Dovolme mu, aby v nás přebyval svou tajemnou vnitřní a přetvářející silou!

Záruka našeho zmrtvýchvstání

Svatý Pavel nás učí, že přítomnost Ducha svatého v nás, která úzce souvisí s Ježíšovým zmrtvýchvstáním, je také základem našeho konečného zmrtvýchvstání: *A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás* (Řím 8, 11).

V nebeské blaženosti budeme žít v radostném soužití, které je nyní **předznamenáno a předobrazeno v Eucharistii**. Duch tedy přivede k plné zralosti všechny zárodky společenství, lásky a bratrství, které rozkvétají za našeho dlouhého pozemského putování. Jak dokládá sv. Řehoř Nazíánský, »obklopeni jednotou Ducha svatého jakožto poutem pokoje všichni budou jedním Tělem a jedním Duchem« (Hom 15 in Cant.).

*Podle Bolletino Vaticano
 Mezititulky a zvýraznění
 redakce Světla*

8. července v 18.30 přiletěl Jan Pavel II. helikoptérou na vojenské letiště v Istrana (Treviso) a odtud odcestoval do Lorenzaga di Cadore, kde stráví svoji dovolenou. Je to již po šesté, co zvolil Dolomity za místo svého každoročního odpočinku.

Kolik spravedlivých?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

**Váš Otec z nebe dá Ducha
svatého těm, kdo ho prosí**

Dnešní neděle má být pro tebe školou modlitby. Dříve než uslyšíš Ježíšova slova, zavede tě první čtení do dávné doby, abys byl svědkem, jak patriarcha Abrahám rozmlouvá s Hospodinem. Sleduj jeho názorný příklad, který ti pomůže lépe pochopit poučení tvého Pána. Je to příklad, který ti doporučuje sám Bůh, neboť našel ve svém služebníku takové zalíbení, že se s ním *důvěrně sblíží*⁽¹⁾ a sám přichází, aby s ním rozmlouval a *splnil mu vše, co přislíbil*⁽²⁾.

Co tak přitahuje Hospodina k jeho služebníku? Především je to jeho **pokora**. Ačkoliv se k němu Bůh sklání s takovou důvěrností, nezapomíná Abrahám, kým je ve skutečnosti před Hospodinem: *Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel*. Nesmyslejí o sobě jinak, nechť se opírají o své zásluhy. Čím více si uvědomuješ právě svou nicotu a bezmocnost, tím více lákáš Boha, aby se tě ujal a prokázal ti své milosrdenství.

Je tu také druhá okolnost, a tou je Abrahámová **velkodušnost**. Všimni si, že praotec naléhá na Hospodina, a při tom vůbec nemyslí na sebe. Leží mu na srdci záchrana cizích lidí, které ani nezná a kterým hrozí záhuba, protože tonou v hříšcích.

A konečně je tu ještě Abrahámová **vytrvalost**. Hospodinova dobrotivost jako by jej pobízela k ještě větší důvěře a odvaze. Uvědom si, že ani tvé nejsmělejší prosby nejsou s to přečerpat Boží dobrotu a moc. Může se snad nechat Bůh zahanbit velkorysostí svého tvora?

Z Hospodinova rozhovoru s patriarchou však také poznáváš, jak velice si Bůh váží těch, kteří žijí podle jeho zákona.

Jeden bohobojný vyváží velké množství hříšných. Není to smutné, že se v Sodomě nenašlo ani těch deset spravedlivých? Kolik věrných potřebuje dnešní svět, aby stačili zadržet spravedlivou Boží ruku? Poučen sodomskou zkušeností víš nyní jasně, kam je třeba především zaměřit pozornost: opři svou smělost o pokoru a důvěru a smlouvej s Pánem jako Abrahám, **kolik spravedlivých probudí ve světě těchto dnů**. Na

rozdíl od něho nesměřuj k nezbytnému minimu, ale posouvej tu hranici opačným směrem tak, jak jen to bude možné.

Zasazuj se za záchranu světa, jehož hříchy jsou dnes ještě početnější a ještě bezostyšnější, než tomu bylo v Sodomě a Gomoře. Neboj se, vždyť žádáš od Boha jen to, co je nejrůznější přáním Jeho Srdce.

S důvěrou a smělostí Abraháma pros nebeského Otce, aby Jeho Jméno ve světě bylo opět ctěno a velebeno. Naléhej s nesebeckou velkodušností, aby přišlo Jeho království. Domáhej se s neoblomnou vytrvalostí, aby jako v nebi tak i na zemi se uskutečňovala Jeho svatá vůle. S vědomím, že nejsi více nežli prach a popel, pros stále znovu, aby nám byly odpuštěny hříchy, pros s odvahou a smělostí, aby Bůh odvrátil nesčetná pokušení a zbavil nás Zlého.

K tomu tě nevybízí pouze Abrahámová vzor, ale sám Ježíš. Copak ti nedává za příklad člověka, který se neodbytně domáhá pomoci třeba uprostřed noci? Udělej z formální modlitby opravdu naléhavou žádost. Dodej si smělosti, *pros, hledej a tluč. Každý, kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno*. To není drzá smělost, která se hlučně domáhá svých práv. To je smělost ubožáka, který je zcela v koncích, ale před kterým se otevřela jediná a nečekaná šance: vyhledal tě sám Boží Syn, aby ti ukázal, jak dobrého a mocného máš Otce, kterému působí tím větší potěšení, čím smělejší prosba, která hledá Boží království a blaho bližních.

I kdybys snad patřil mezi ty nešťastné, kteří nemají na svého vlastního otce žádnou pěknou vzpomínku, uvěř tomu, že jsou jiní otcové, kteří při vši lidské zlobě přece jenom chtějí dobro pro své děti. Ale ani ten nejpečlivější z nich se nevyrovná nebeskému Otci, který chce prokázat to největší dobro každému, ale nemůže to udělat proti jeho vůli. Proto hledá ty, kteří jej prosí, kteří mu dovolí, aby je obdaroval. *Jistě je vznešený, a přece shlíží na pokorného. Když k němu zavoláš, vyslyší tě a v tvé duši rozmnoží sílu*⁽³⁾.

Můj Pane, jsem jen prach a popel, pomoz mi, abys i mne mohl připočíst ke svým spravedlivým, kterých je zapotřebí pro záchranu světa.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gen 18, 19

⁽²⁾ tamtéž

⁽³⁾ srov. Resp. Žalm 138

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 18,20–32

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět.“

Tři mužové se odtamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“

Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“

Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?“

(Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“

(Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“

(Abrahám) řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“

Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“

(Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“

Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“

(Abrahám) řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Pravil: „Nezahubím kvůli deseti.“

2. čtení – Kol 2,12–14

Bratři!

Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšení, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých.

I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Evangelium – Lk 11,1–13

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“

Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte:

(Pokračování na str. 4)

1000 km za zpověď

P. Albert O Ki Sun (*1938), autor mnoha lidových knih, získal své teologické vzdělání v Nagasaki v Japonsku, kde sv. Maxmilián Kolbe založil kněžský seminář pro vzdělávání domorodých kněží. P. Kolbe vkládal do mladého korejského seminaristy velké naděje a poslal jej do Říma na další studium. Po kněžském svěcení byl P. Albert O Ki Sun několik let kaplanem a pak farářem na různých místech diecéze Jeonju, pak 10 let profesorem filozofie na kněžském semináři v Seoulu a dnes je farářem u kostela Mučedníků v Jeonju. Přečtěme si výňatek z jeho knihy »Láska je věčná«.

Válka v Koreji (1950–1953) se chýlila ke konci. Celou noc střílely US jednotky z hory Man San (jižně od Seoulu) a Severokorejci stříleli nahoru. Bylo to ohlušující, děla duněla bez přestávky, celé město Seoul se otřásalo. Na každé ulici byly spálené, vybombardované a zbořené domy, tu a tam mrtvolky, ranění v posledním tažení, křik, zoufalství, ohně a dým. Bylo slyšet strašné detonace, drásající výkřiky, volání o pomoc. Peklo puštěné z řetězu.

Pochyboval jsem, jsem-li vůbec ještě naživu. I náš kryt byl obklopen ohněm a dýmem. V tom jsem uviděl jak se ke mně blíží jeden severokorej-

ský voják a jedna žena středních let. Srdce mi tlouklo až v krku.

Tu jsem uslyšel volání: »Důstojný pane, důstojný pane!« Ptal jsem se v duchu: »Jak je to možné, že někdo volá za těchto okolností tak hlasitě kněze? Ten voják mě zabije!«

Ale ne. Ten hlas nepřicházel zdaleka. Docela přede mnou stála jedna řadová sestra, třásla se a volala mě. Severokorejec s odjištěnou zbraní v ruce mával rukou proti mému obličejí. Bylo mi to jasné: Je to můj konec. V zoufalství a bezvýchodnosti jsem vzkřikl: »Proč?« Po tomto zvolání přišla sestra a Korejec zcela blízko ke mně a přitáhli mě k sobě. V jednom

okamžiku jsem nevěděl, jestli ještě vůbec žiji. Pomalu jsem opět přišel k sobě. Tu jsem začal vnímat slzami zlomený hlas vojáka: »Důstojný pane, důstojný pane!«

Byl to katolík. Šel pěšky až ze Sinuj-ju u čínských hranic k Naktongu (nejjižnější bod, kam pronikli Severokorejci), přestál tisíce nebezpečí a nyní byl na útěku zpět na Sever.

Položil obě ruce na moji hlavu, ústa přiložil přímo k uchu a začal se zpovídat. Cítil jsem jeho horký dech na svém uchu, obě jeho ruce se chvěly na mojí hlavě. Protože malý kryt byl plný lidí, probíhala zpověď tímto neobvyklým způsobem. Do jednoho ucha doléhaly detonace, do druhého přímo kulomet hříchů, které vyznával Severokorejec. Docházel mi dech. Konečně byla zpověď u konce. »Důstojný pane, děkuji!« řekl. S úlevou ve svědomí vzal mě za obě ruce a se slzami a vzdechy mi vyprávěl pohnutou historii, jak mě našel.

Když propukla válka, chtěl využít deset let marně hledanou příležitost, jak se dostat na Jih, aby tam našel kněze, kterému by se po šestnácti letech mohl opět vyzpovídat. Byla to jeho horoucí touha a velká naděje. Vůbec jej nezajímalo, kdo v této válce zvítězí a kdo prohraje. Po překročení 38. rovnoběžky prohledal všechny dosažitelné katolické kostely, ale nikde nenašel kněze. Přišel do Seoulu, ve dne v noci

hledal kostely, ale koho se ptal, nikdo nevěděl nic o katolickém knězi.

Vrhl se na kolena před velkou sochou Panny Marie v katedrále Meyeng-Dong a prosil z celého srdce, aby mu Panna Maria poslala nějakého kněze. Ale ani tady se žádný kněz nenašel. Putoval dále na jih, hledal u všech známých kostelů, ale se stejným výsledkem. U řeky Naktong byla jeho jednotka zcela zničena, on byl asi jediný, kdo přežil. Když se vracel k 38. rovnoběžce, opakoval bez úspěchu své pokusy. Bylo mu jasné: v Severní Koreji nenajde do konce života žádného kněze a nebude se moci vyzpovídat. A tak se ještě jednou vrátil do katedrály k soše Panny Marie, a jak tu vzlykal se zbraní položenou na podlaze, přišla tato žena, která byla řadovou sestrou. Ta jej zavedla do našeho krytu.

Naši bratři a sestry v Severní Koreji jsou již 30 let bez kněží. Ani v hodince smrti jim žádný nestojí po boku. Je třeba se za umlčenou církev ještě více modlit a současně zpytovat svědomí. Mnoho se mluví o kněžích. Často se ptám, zda ti, kteří s takovou oblibou kritizují kněze, nemají na svědomí ještě větší viny. Zázitek s jedním Severokorejcem, který ušel za zpověď 1000 km, stojí věru za zamyšlení.

P. Albert O Ki Sun, Jeonju

Liturgická čtení – (pokračování ze str. 3)

Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“

Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: ‚Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.‘ On však by mu zevnitř odpověděl: ‚Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti ho.‘ Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje.

Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on má dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on má dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

Uzdravujte tam nemocné...

Před takřka 2000 lety, když Ježíš ještě chodil s apoštoly po této zemi, ohlašoval Boží moc nejen slovy, ale také skutky. Udělal mnoho divů: léčil nemocné na těle i na duchu, vyháněl zlé duchy, vracel slepým zrak. Přesto byl ustavičně pronásledován a napadán.

Dnes na konci dvacátého století žije Ježíš stále mezi námi, i když neviditelně. Ale kdo tomu ještě věří? To, co vám chci vyprávět, se skutečně stalo a není to nic vymyšleného.

Nejstarší z našich čtyř dětí musel se ve věku 8 měsíců podrobit docela »běžné operaci«, jak tomu před třiceti lety říkali. Ale pro lékařské pochybení došlo k poškození míchy, které zanechalo trvalé následky. Náš syn je sice duševně čilý, ale tělesně ochrnl a je trvale odkázán na invalidní vozík. Potřebuje zvláštní každodenní péči při oblékání, jídle, hygieně, toaletě. To, že se naučil ovládat elektrický vozík, je již samo malé div.

V 80. letech jsem četl v novinách zprávu, která mě ohromila. Do Evropy přijel kanadský charismatický kněz Emilio Tardif, aby zde prováděl evangelizaci. Při modlitbě za uzdravení, která následovala po mši svaté na fotbalovém stadionu v Toulouse pro 80 000 lidí, došlo k mnoha uzdravením. Po odchodu věřících zůstalo na ploše více než dvě stě opuštěných invalidních vozíků.

O několik dní později navštívil P. Tardif Ženevu. Také zde došlo k mnoha uzdravením a největší rozruch způsobilo uzdravení 12letého děvčete, které bylo od narození slepé.

Pak bylo oznámeno, že P. Tardif bude sloužit mši svatou v aule univerzity ve Freiburgu.

Již mnoho let jsem trpěl na úporný ischias a bolesti zad. Na jaře a na podzim jsem musel vždy vyhledat lékařskou pomoc, abych našel trochu úlevy. Lékaři mi řekli, že nemohu počítat s definitivním vyléčením a že se s těmito bolestmi musím naučit žít. To mi však brá-

nilo v ošetřování mého syna. Proto jsem se rozhodl, že spolu se svým synem na vozíku se zúčastním bohoslužby v univerzitě. Bylo zde asi 1500 lidí.

P. Tardif sloužil mši svatou sám. Smíšený sbor krásně obohatil liturgický obřad latinskými a francouzskými zpěvy. Po mši svaté P. Tardif pronesl modlitbu za uzdravení:

»Pane Ježíš, ty jsi apoštolům řekl: Já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa. Víím, že jsi tu dnes vedle mne. Podívej se, Ježíši, na všechny tyto lidi, mnozí z nich trpí nemocí nebo zlomeninami, nechceš některé uzdravit?«

Již při těchto slovech se mnozí začali zvedat a volat: Ježíš mě uzdravil, Ježíš mě uzdravil! Jedna zvláště hluchá žena, která plakala od radosti, zvedala obě ruce a volala: »Třicet let jsem trpěla na artritidu a nemohla jsem zvednout paže.« Plná radosti volala: »Ježíš mě uzdravil, děkuji mu z celého srdce!« P. Tardif hovořil také o jedné ženě, která trpěla na rakovinu a byla uzdravena. Měla se za několik dní dostavit na kliniku ke kontrole.

Aby se tomu všemu nasadila koruna, bylo představeno děvče, které bylo v Ženevě uzdraveno od vrozené slepoty. Lékař dosvědčil, že její uzdravení se nedá z lékařského hlediska vysvětlit.

Pro mě byly tyto události skutečně nadpřirozené a nepochopitelné a cítil jsem ve zbožné úctě Boží přítomnost. Díval jsem se na svého syna v pojízdném křesle a doufal jsem, že i on se zvedne. Po krátké chvíli P. Tardif znovu promluvil: »Ježíši, podívej se, jsou zde lidé, kteří trpí bolestmi v zádech. Nechceš je uzdravit? Měj s nimi

slitování.« V tom okamžiku jsem ucítil teplo, jak sestupuje po mé páteři shora dolů. Nejdříve jsem si myslel, že se mě někdo ze zadu dotýká, ale to nebylo možné. Sálem prolétl šum. Náhle jsem pocítil něco příjemného. Bolesti v zádech, které jsem ustavičně cítil, zcela zmizely. Radostí mi vstoupily slzy do očí. Cítil jsem, že musím zvolat: Já jsem uzdraven! Zřejmě mnoha lidem se přihodilo totéž, co mně.

Ježíš tedy uzdravil mne, nikoliv však mého syna. Dal mi najevo, že je mým úkolem dále pečovat o ochrnlého. Pochopil jsem jasně tento Boží prst.

Od té doby uplynulo více než deset let. Již nikdy jsem nepocítil v zádech žádné bolesti. Prožil jsem zázrak? Já osobně tomu věřím a věřím, že tomu tak bylo i v ostatních případech, které se tehdy v sále staly.

Přítomní novináři to zažili spolu s námi. Ale referovali o tom zcela okrajově. Je to pro nás moderní lidi skutečně »nadpřirozené«, protože to nemůžeme pochopit.

Je to jasný důkaz, že Kristus je i dnes, jako před 2000 lety přítomen ve světě a potvrzuje svou moc znamením a divy. Stalo se mnoho zázraků na přimluvu Panny Marie a svatých. Katolická církev je v těchto případech velice zdrženlivá a téměř nikdo o tom nemluví. Žijí stále mezi námi také farizeové?

G. R.
sks 22/98

Nejnovější okružní list Jana Pavla II.

6. července t. r. odeslal papežský nuncius G. Coppa českým a moravským biskupům text nejnovějšího apoštolského listu Jana Pavla II. „Dies Domini“, tj. „Den Páně“, vydaný o letošním Hodu Božím svatodušním.

Na více než stu stránek obsahuje vedle úvodu a závěru pět kapitol, v nichž je vyložen charakter, smysl a význam neděle v životě křesťanů.

Papež ukazuje, jak lépe prožívat neděli: Je to oslava Boha Stvořitele a jeho »odpočinutí« po díle stvoření (1. kapitola), oslava Krista, jeho zmrtvýchvstání, darování Božího Ducha světu (2. kap.). Je to den kdy se Církev shromažďuje ke společnému slavení mše svaté (3. kap.). Je to den, pro člověka, kdy má prožívat radost, klid a solidárnost (4. kap.). Neděle je »dnem dní«, prioritním svátkem, kdy se ozřejmuje smysl všeho času.

Papež vychází ze slov Bible i z církevních dějin, ale ukazuje aktuálnost neděle i v naší

době – ve změnách společenských a ekonomických poměrech. Neděle nemůže být redukována na pouhý víkend, kdy se nechodí do zaměstnání, ale odpočívá, rekreuje, baví. Nelze se vzdávat duchovních hodnot neděle.

Autor listu zve všechny křesťany k znovuoobjevení neděle a jejího významu. Proto z mnoha stran osvětluje duchovní bohatství tohoto dne.

Neděle je shmutím křesťanského života a předpokladem, že ho prožíváme správně. »Světlení« neděle zůstává i dnes řádnou povinností křesťanů. Je nutno v tom vidět nejen příkázání, ale přímo životní potřebu! V Eucharistii je plnost úcty k Bohu.

(Pokračování na str. 6)

Pravda ve víře, v teologii a v Církvi

Proti módním tezím o libovůli a náhodě (dokončení)

I přes dědičný hřích zůstává rozumu dostatek světla a síly

Patří k nauce víry v Církvi a k pravdám o člověku, že **lidský rozum může přirozenou cestou poznat Boha**; tak učil První vatikánský koncil: »Bůh, základ a cíl všech věcí, může být s jistotou poznán přirozeným světlem lidského rozumu ze stvořených věcí.« Je trvalým pokušením teologie hodnotit následky dědičného hřichu pro člověka tak, že se lidská přirozenost pokládá i pokud jde o rozum za tak narušenou, že není schopna poznat Boha. Právě citovaný dogmatický výrok 1. vatikánského koncilu odmítá tento zcela pesimistický obraz člověka jakožto následek dědičného hřichu. Naopak, lidskému rozumu zůstalo navzdory dědičnému hřichu dostatek světla a síly, aby jej dovedly s jistotou k poznání Boží existence.

Víra a rozum mají svůj společný původ v Bohu. (...) Metafyzika a teologie jsou si vědomy nepřiměřenosti poznání

Boha. Protože právě otázka »Jak pravdivé je naše poznání Boha?« je stále živá, neutíká se Církev ve svém myšlení k tomu, co je líbivé, lhostejné, antropomorfní, neuváženě spontánní, aktuálně subjektivní, aby vedla módní řeči o Bohu. Pro teologii totiž existuje určitá cesta rozumu k víře; v tomto smyslu uvažuje 1. vatikanum, když říká: »Víra a rozum si navzájem neodporují, spíše si navzájem pomáhají. Neboť správně používaný rozum dokazuje základy víry a osvětčován vírou vytváří vědu o božských věcech, zatímco víra osvobozuje rozum od omylů, chrání jej před nimi a zprostředkuje mu mnohoznačné poznání.«

Pro katolickou teologii by řeči o rozumu a víře neměly žádný smysl, kdyby rozumu i učení víry nešlo podstatně a bez výjimky o pravdy víry, o Zjevení. Jedná se vždy o shodu zjeveného a řečeného se skutečností, a u této skutečnosti v posledním a nejvyšším smyslu o shodu s Božím bytím.

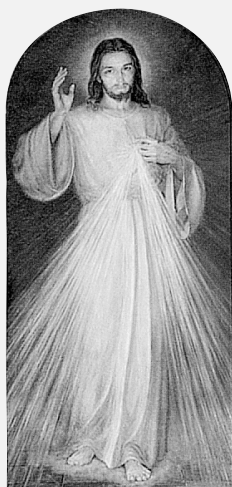
Teologie nehledá zdůvodnění pravdy jen v konečném poznání rozumu, nýbrž spíše v původu Zjevení a v daru víry jako Boží milosti. První vatikánský koncil definuje pravdu o víře závazně takto: »Tuto víru, která je počátkem lidské spásy, vyznává katolické učení jako nadpřirozenou ctnost, skrze kterou na základě působení Boží milosti věříme, že to, co Bůh zjevil, je pravda nikoliv proto, že pronikáme vnitřní pravdu věcí přirozeným světlem rozumu, nýbrž **pro autoritu zjevujícího se Boha**, který nemůže ani klamat, ani být klamán.«

Přirozenost a milost – dvě dimenze božské pravdy

Pokud jde o víru, o které Církev učí, že je **nadpřirozeným darem, počátkem a nezbytnou podmínkou lidské spásy**, nemůže nastat nikdy žádný důvod její pravdu měnit anebo uvádět v pochybnost. Víra není žádný pouhý pocit závislosti, žádná čistě individuálně subjektivní nebo kolektivní zkušenost,

žádný iracionální skok do transcendentna, žádný výsledek diskurzivního (racionálně postupujícího) nebo záměrného lidského úsilí. Podle učení Círky věří člověk tomu, co Bůh zjevil, jakožto »pravdivému«, i když není schopen přirozeným světlem rozumu proniknout vnitřní pravdu věcí, nýbrž spoléhá pouze na autoritu zjevujícího se Boha. (...) Proto jsou v katolické teologii rozměry přirozenosti a milosti (nadpřirozenosti). Obě dimenze jsou oznámením božské pravdy, která je v Bohu jedna a táž. Bůh jakožto jeden je osoba, která má s člověkem jakožto osobou analogicky významovou shodu. Osoba je v scholastické teologii souhrn nejvyšší reality. Osoba to není pouze sám v sobě stojící subjekt, nýbrž je to také bytost vybavená schopností poznávajícího rozumu a svobodné vůle. Ačkoliv je člověk ohraničen jako osoba v prostoru a v čase, ve své schopnosti k pravdě a k dobru v sobě je současně jsoucno konečné i nekonečné. Kdyby neexistovala pravda, pro kterou je člověk uschopněn, neměl by žádné místo v plnosti světa a jeho cílů.

**Milosrdný Ježíši, vyslyš nás.
Milostí svého Srdce nás obrať.
Jasem svého Srdce nás osvět'.
Bolestí svého Srdce nás pronikej.
Krví svého Srdce nás usmiřuj.
Vodou svého Srdce nás obmyj.
Křížem svého Srdce nás posiluj.
Trním svého Srdce nás zraňuj.
Smilováním svého Srdce nás obejmj.
Duchem svého Srdce nás oživuj.
Žárem svého Srdce nás zapal.
Plamenem svého Srdce nás stravuj.
Radostí svého Srdce nás oblažuj.
Pohledem na své Srdce nás proměňuj.**

(Pokračování ze str. 5)

Křesťan musí prožívat v den Páně svůj odpočinek a zotavování na hlubší duchovní úrovni než „svět“, který se jen povrchně baví a rozptyluje. Neděle má být podporou křesťanského života – jakožto den modlitby, společenství a radosti. Jako den, který nás má uvádět do věčnosti, do neděle nebeského Jeruzaléma.

Svatý otec píše tuto encykliku právě v roce Ducha svatého, v době bezprostřední přípravy na Jubileum r. 2000. Duch svatý sice působí v Církvi stále, ale při nedělním shromáždění věřících s oslavou tajemství Velikonoc se Církev spolu s Duchem svatým otevírá Kris-

tu s touhou po Kristově příchodu. Jako každá neděle úzce souvisí s tajemstvím Velikonoc, podobně je i v těsném vztahu s tajemstvím seslání Ducha svatého: každou neděli křesťané znovu prožívají radostnou zkušenost setkání apoštolů se Zmrtvýchvstalým a nechávají se naplnit životem z jeho Ducha.

Závěrem svěřuje Jan Pavel II. přijetí tohoto apoštolského listu přímělově Panny Marie. S Marií ať se věřící učí uchovávat Boží slovo hláсанé při nedělní mši sv., obětovat svůj život ve spojení s obětí Božího Syna, radovat se z jeho vzkříšení a prožívat radost z nedělních setkání a společenství.

(Zdeněk C. Fišer)

Pater Pio a křesťanská rodina

Z kázání biskupa Edwarda Nowaka, sekretáře Kongregace pro svatořečení

V prosinci 1928 přijela do San Giovanni Rotondo matka P. Pia, aby navštívila svého syna. Ubytovala se u paní Marie Pyleové, která patřila k velkým dobrodincům kapucinského kláštera. Matka zde však onemocněla oboustranným zápallem plic.

Tehdejší převor napsal: Pater Pio ji mnohokrát navštívil; pokaždé jsem jej doprovázel, protože přinášel nemocné svatě přijímání.

Služebník Boží zůstal až do posledního okamžiku u lože své matky, kde jí s velkým pohnutím udělal svatě svátosti. Když viděl, že brzy opustí tento svět, aby se vrátila k Bohu, nemohl se opanovat. Políbil ji na čelo a hlasitě vzlykal. Protože ztrácel vědomí, ujali se ho dva lékaři a uložili jej do vedlejší místnosti.

Bylo to 3. ledna 1929. P. Pio ležel na lůžku v sousedním pokoji a proléval proudy slz. Přítomní si na to živě pamatují: plakal neobyčejně mnoho, bo-

lestně vzlykal a nijak neskrýval svůj sklon k pláči. Ustavičně volal: »Maminko, moje milá maminko, maminečko!«

Někdo mu připomněl, jak sám učil, že utrpení je výrazem Boží lásky. Na to odpověděl: »Ale vždyť jsou to právě slzy lásky, a jen slzy lásky.«

Utrpení a láska! Tyto dvě hodnoty poznamenaly život otce Pia i v jeho rodinném kontextu i v jeho vztahu k Bohu. Ve snaze prosvětlit utrpení nadpřirozeným, napsal: »Přirozeně že v některém utrpení není člověk k utišení... Musíš se přesvědčit, že tomu je tak, protože jenom Bůh může poslat duším utrpení, které se z lidského hlediska jeví nesnesitelné, a současně může zarmoucené duše podporovat a posilovat.«

O něco později řekl P. Pio v souvislosti se svou matkou: »Veliká prázdnota, kterou mi způsobila ztráta milované maminky, je prázdnota, která mě vnitřně jakoby roztrhla, ale sou-

časně mi přináší vnitřní rovnováhu.«

A při jiné příležitosti řekl: »Vzpomínka na tuto ztrátu je ještě příliš živá, zraňuje srdce, sužuje duši vzpomínkami. Kéž nás nebeské Dítě všechny potěší a jednoho dne nás spojí s naší milou maminkou v nebi.«

Ptáte se, jak se P. Pio dívá na manželství a založení rodiny?

Lazaro Cassano, poštovní úředník v San Giovanni Rotondo, vzpomíná na jedinečnou epizodu, která se udála při jeho svatbě 14. září 1934:

»Ráno o svatebním dni jsme šli o hodinu dříve do kláštera. Spěchal jsem do kaple, abych se setkal s P. Pio. Den před tím totiž vyjádřil přání setkat se se mnou. Byl zde a právě sloužil mši svatou. Když skončil, pozval mě do své cely. Objal mě a při tom řekl: „Nemohu ti dát žádný dárek, ale protože dnes je svátek Povýšení svatého Kříže, daruji ti tento kříž, který mám stále u sebe, aby vnesl do tvé rodiny veselý jas, víru a lásku.“«

Pro P. Pia byla tato tři slova – veselý jas, víra a láska – křesťanským pojetím rodiny. Pojetím, nad kterým se vždy tyčí kříž, který je občas temný a který svým stínem přikryl celý život služebníka Božího.

A s velkým realismem řekl P. Pio Lazaru Cassanovi: »Pamatuj, že manželství je velký Boží dar, ale současně také těžký kříž, který musíš nést s láskou.«

Rodina a manželství jsou svou hodnotou darem a křížem, jakožto odevzdání a utrpení, obojí ovšem v dimenzích lásky.

Přel. -lš-

Anděl Páně 5. 7. 1998

Slovo Jana Pavla II.

V úterý 7. července bude zveřejněn Apoštolský list *Dies Domini* (Den Páně) o svěcení neděle. Podepsal jsem jej 31. května 1998 o Letnicích, abych zdůraznil, že je to zvláštní plod letošního roku bezprostřední přípravy na Velké jubileum, věnované úvahám o Duchu svatém.

Je to právě Duch svatý, který stále znovu a znovu předkládá paměti Církve bohatství tajemství spásy a pomáhá věřícím všech generací, aby je objevovaly a prožívaly.

Mezi prioritami, které jsou dnes velmi naléhavé pro život křesťanského společenství, je

právě znovuobjevení neděle. Pro mnohé se stala pouze něčím jako »konec týdne«, ale neděle je něco jiného: je to první den v týdnu, ve kterém Církve slaví zmrtnýchvstání Krista. Jsou to Velikonoce každého týdne!

Proto je po výtce nazvána neděle »Dnem Páně«, jak to vyjadřuje její název v mnoha jazycích.

V poslušnosti vůči třetímu přikázání Desatera se neděle má světit, a to především účastí na mši svaté. Byly doby, kdy toto svěcení bylo usnadněno celým kulturním prostředím. Máme-li dnes zůstat věrní prak-

tice slavení neděle, musíme jít často »proti proudu«.

Je třeba proto uvědoměle obnovit víru. Nebojte se, draží, otevřít svůj čas pro Krista. Čas, který věnujeme Jemu, není časem ztraceným, naopak, je to čas získaný pro naše lidství, je to čas, který vlévá světlo a naději do našich dnů.

Tímto apoštolským listem se obracím především na pastýře a chci se s nimi podělit o tuto základní pastorační starost. Ale chtěl bych v jistém smyslu vést dialog s otevřeným srdcem s každým jednotlivým věřícím, jak jsem zvyklý to dělat při svých pastoračních návštěvách v římských farnostech. Já sám si ukládám, že se k tomuto tématu vrátím v příštích nedělních setkáních při Anděl Páně.

Věnuji tento nový dokument v myšlenkách vám všem, draží bratři a sestry, na začátku doby prázdnin, legitimního oddechu, který ovšem neznamená »prázdný čas«. Proč byste si nemohli vzít tento list s sebou a věnovat mu nějakou hodinu klidné četby? Mohla by se stát z určitého hlediska i zajímavým »objevem«.

Prosme svatou Pannu, aby dala křesťanskému společenství ochotu přijmout poselství tohoto apoštolského listu. Kéž přiměje věřící, aby se zamysleli nad způsobem, jakým prožívají neděli, a dá jim odvalu k překonání překážek dnešní doby. I to bude cenný příspěvek k slavení Velkého jubilea.

Bolletino Vaticano

Úmysl všeobecný

AŽ DUCH SVATÝ VZBUZUJE VE SVĚTĚ OPRAVDOVÉ A RADOSTNÉ SVĚDKY ŽIVÉHO BOHA

Výrok papeže Pavla VI., podle něhož má svět více zapotřebí svědků než učitelů, je stále platný. Nynější papež říká, že svět potřebuje svědky radostné, a vybízí nás, abychom se na tento úmysl modlili. V tomto roce zasvěceném Duchu svatému se obracíme právě ke třetí božské osobě, neboť Duch svatý svědčí o Kristu. „Až přijde zastánce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Také vy budete vydávat svědectví, protože od počátku jste se mnou“ (J 15,26–27). I když učedníci žili s Ježíšem, nestali se z nich jen proto svědkové svého Mistra. Doslýchá to líčení Ježíšova umučení. V této předvelikonoční době v nich bylo málo hrdinství. Museli ještě přijmout dar Ducha svatého. „Ale až na vás sestoupí Duch svatý, budete vybaveni silou a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země“ (Sk 1,8).

Kardinál Ratzinger ve svých exerciciích říká, že obrácení starého světa ke křesťanství nebylo výsledkem plánované akce, nýbrž bylo výsledkem víry prvních křesťanů v tehdejší svět, jak ji pohané u křesťanů a v církvi viděli.

Odpad moderní doby spočívá v tom, že dnešní svět nevidí víru křesťanů v jejich životě. V praktickém životě není největší viditelný rozdíl mezi křesťanem a nevěřícím. To ukazuje na velkou odpovědnost

dnešních křesťanů. Měli bychom svým životem být mostem pro víru druhých. Z našeho života by mělo být zřejmé, že známe Boha a že toto poznání ovlivňuje náš život.

Apoštolové neztráceli radost ani uprostřed pronásledování. Židé je dali zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově a pak je propustili. „A oni odcházeli z velerady a radovali se z té cti, že směli pro to jméno trpět pohanění“ (Sk 5,41). Radost je opravdové kritérium skutečného svědka Kristova. Dokazují to akta mučedníků, ale i životy minulých i současných světců. Apoštol Pavel píše křesťanům do Říma: „V Božím království není přece hlavní jídlo a pití, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost, jakou dává Duch svatý“ (Řím 14,17). My křesťané ukazujeme bohužel obraz Krista, který je smutný a vážný. Ani v umění nenacházíme dílo, na kterém by se Ježíš smál nebo aspoň usmíval. Ani uprostřed malých dětí ne.

Evangelista Lukáš píše, že po návratu apoštolů Ježíš „v té chvíli zajásal v Duchu svatém a řekl: Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými a zes je odhalil maličkým: ano, Otče, že se ti tak zalíbilo“ (Lk 10,21).

Prosme tedy o radostnou víru pro sebe i pro druhé, aby naše radost vedla nevěřící svět k otázce: proč jsou tak radostní? A aby začali hledat odpověď.

Když se budeme navzájem milovat a vnášet do svých domovů pokoj, radost a Boží přítomnost, můžeme překonat všechno zlo ve světě.

Matka Tereza

Kněz stojí mezi Bohem a lidmi. Přináší nám od Boha jeho dary a Bohu předává naše modlitby.

Sv. Jan Zlatoústý

Úmysl národní

AŽ RODINY, KTERÉ ZTRATILY SVOU CELISTVOST NEBO JSOU OHROŽOVÁNY KRIZEMI, NEPŘIJÍMAJÍ LACINÉ NABÍDKY SVĚTA K ŘEŠENÍ SVÝCH OBTÍŽÍ

„...stěžovala si na dceru, že si chce vzít slušného, ale rozvedeného člověka se dvěma dětmi. Ty jí ani tolik nevadily jako to, že dcera nemůže mít svatbu v kostele. Strýc, kněz, ji přerušil dotazem, zda ten slušný rozvedený měl svatbu na úřadě nebo v kostele. Odpověď zněla, že na úřadě. Kněz odvětil: „To je v pořádku, církevní sňatek je možný.“

Jestli se ti dva vzali nebo se od té doby také rozvedli, nevím. Ale uvedený případ svědčí o tom, jak se lidé – i věřící – na svátost manželství dívají.

V r. 1990 připadlo v Praze-Jižním městě na 960 sňatků 1000 rozvodů. – Při svatební hostině sedí vedle sebe obě tchyně a povídají si, co ty dva mladé čeká a jestli to vše dokáží zvládnout. A maminka ne-

věsty prohlásí: „No, Bóóže, když jim to nepůjde, tak se rozvedou. Však jsou ještě mladí a berou se teprve poprvé.“

Když pohádaným manželům nikdo dost radikálně nevysvětlí, že rozvod je až posledním, a ne prvním řešením, potom se může stát, že na 960 sňatků připadne 1000 rozvodů. A taková „chytrá“ matinka řekne: „No, Bóóže, tak se rozvedte. Nebudete první ani poslední. Takových už bylo...“

Křesťané nevidí v manželství jen smlouvu, která se dá zrušit, nýbrž svátost, která se dovrší na věčnosti ve věrnosti a lásce. Ať tedy rodiny, které ztratily svou celistvost nebo jsou ohrožovány krizemi, nepřijímají laciné nabídky světa k řešení svých obtíží.

A. H., SJ

Úmysl misijní

AŽ SE SDĚLOVACÍ PROSTŘEDKY STANOU VŠUDE TRIBUNOU EVANGELIZACE

Sdělovací prostředky jsou prostředky masové komunikace: tisk, rozhlas, televize, internet a všechno, co lidstvo v této oblasti vymyslelo či vymyslí. Tato média komunikace jsou od současné společnosti neodmyslitelná. Jejich dosah je veliký, dostanou se i tam, kam se jinak dostat nelze. Protože jsou to prostředky spojení a sdílení naší doby, nevyhne se jim ani církev, ba právě naopak ona se musí snažit, aby je zapojila do evangelizace ať přímé, či nepřímé. Petr Příhoda říká, že stav „postmoderní“ společnosti lze přirovnat k babylonskému zmaření jazyků: nepřeborné množství informací, které spolu nesouvisejí, a i neslučitelných pověr. Každý si mluví svou řečí, a nestará se, zda mu druhý rozumí. Mně to připadá jako sta-

veniště, kde jsou hromady cihel, železa, cementu atd., ale není to budova. To hlavní tomu schází, stejně jako hromadě informací v masmédiích.

Význam hromadných sdělovacích prostředků je nepopíratelný. Jsou-li dobře užívány, vykonávají neocenitelnou službu. Avšak informace a poselství, jež média přinášejí, jsou tak různorodá, protiřečí si a ovlivňují jak kladně, tak záporně osoby i rodiny, mravy i život obyvatele. Papež Jan Pavel II. říká: „Což je možné, aby tak citlivá oblast zůstala bez pravidel a vyrovnaných etických a morálních norem?“ Pokud se týče práva na informace, připomíná II. vatikánský koncil, „že správné uplatňování tohoto práva vyžaduje, aby sdělování mělo vždy pravdivý obsah

Dopis nemocným – srpen 1998

Drazí nemocní!

A zase už tu máme srpen. Je to měsíc většinou hodně naplněný. Pro někoho je to doba dovolených, cestování nebo zase sladkého nicnedělání, pro jiné zase doba sklízně ať už na poli, či zahradách. Pro nás, nemocné, to bývá naopak často doba ještě větší osamělosti. Je méně návštěv, méně povídání, více samoty a ticha. Někdy je toho ticha kolem nás tolik, že se nám chce v úzkosti volat s Antoine de Saint-Exupéry:

„Smiluj se, Bože, můj Pane, neboť má samota mě tíží. Už není nic, nač bych čekal. Má osamělost bývá chvílemi mrazivá a chladná, tolik toužím po znamení tvé blízkosti v poušti své opuštěnosti“.

Člověk je stvořen z lásky a pro lásku. Každý po ní touží, každý chce milovat a být milován. Každý touží a potřebuje slyšet slova jako: „Miluji tě! Mám tě rád! Jsi nádherný člověk, jak jsem šťasten, že tě

mám!“ Taková a všechna ta podobná slova dávají našemu životu smysl. Teprve v lásce a s láskou žije člověk naplno, protože je tu někdo, kdo ho uznává. Najednou má život hodnotu – a to i v nemoci. Člověk dostává odvahu a sílu. Nic není těžké, žádná oběť pro milovaného příliš veliká, či dokonce nad naše síly. Hledíme na svět, na život, na lidi i na svou nemoc jinými očima. A to jenom proto, že je tu někdo, kdo nám věnuje svou náklonnost a svou lásku, pro koho máme cenu takoví, jací jsme. Člověk je na lásce tak závislý, že bez ní je jeho život neúplný. Možná že právě proto, že už v lásku nevěříme, na nás samota tolik doléhá. Už nevěříme, že jsme milováni, že náš život má ještě opravdu pro někoho nějaký význam. Zdá se nám, že nám nikdo nerozumí a nikdo nás nechápe. Najednou jakoby se vloudila mezi nás a ostatní vzdálenost, kterou již nelze pře-

klenout. Neuvědomujeme si, že přece na naší cestě nikdy ne mohou chybět kříže a konflikty a že bychom za ně vlastně měli děkovat. Neboť právě ony nám pomáhají k tomu, abychom získali vnitřní svobodu, bez které opravdová láska nikdy nemůže rozkvést a zrát.

V takových chvílích se však nesmíme stáhnout do koutku a vzdorovat. Naopak, musíme udělat pravý opak! Pozvěme si vzácnou návštěvu. Pokud to nemůžeme udělat sami, poprosme někoho, ať k naší posteli či křeslu postaví židli. A představme si, že právě teď si na ni přisedl sám Pán, aby nám byl nablízku, abychom mu mohli všechno říci, postěžovat si, poplakat, nebo se na něj jen mlčky dívat. Tělesnými očima neuvidíme nic. Jen srdcem a svou touhou. Jen srdcem plným touhy můžeme uvidět Boha. A jen v tom nejhlubším tichu můžeme uslyšet jeho hlas. Možná že právě takové chvíle samoty a ticha se pro nás pak stanou horou Tábor, horou Proměnění! Přijímejme je jako

velkou milost, jako vyvolení. Ovšem, člověk není schopen hned všechno přijmout. Ale nevadí. Pán to ví a čeká. Má s námi trpělivost, dává čas. Čas k lítosti a k pláči, čas k dozrávání a chápání. Čeho? – Skutečností, že Pán tu opravdu je, protože nás miluje. Nejen tak všeobecně, jak máme milovat své bližní, ba dokonce i své nepřátele, ale osobně, jedinečně a jmenovitě... Místo slov žalmu: „Proč se rmoutíš, má duše, a proč ve mně sténáš...“ všechno v nás najednou bude zpívat: „Mezi hvězdami tvoje jméno zapsal si Pán...“

Ano, věřte tomu, že i naše samota a opuštěnost se může změnit v horu Proměnění, kde nás Pán zahálí tajemstvím své lásky. V našem vědomí pak už provždy zůstane jen Bůh a já – jak to má být. Snad budeme ještě schopni říci se sv. Petrem: „Pane, je dobře, že jsme tady...“, ale nic víc. Vždyť to podstatné v lásce nejde ani vyslovit... Jsme milováni!

Moc Vás zdravím. S. Pavla

a aby – při zachování spravedlnosti a lásky – bylo úplné“. Je však nutno také pečovat o způsob informování. Ten musí být mravně nezávadný, to je respektovat mravní normy, zákonitá práva a důstojnost člověka. Tuto odpovědnost mají především ti, kdo v médiích v různých funkcích pracují, ale zahrnuje i celou společnost, která nemůže být jen pasivním příjemcem jakéhokoliv poselství a informace. Tak důležitou oblast nelze ponechat tržním zákonům.

Alexandr Solženicyn říká při udělení čestného doktorátu na Harwardské univerzitě: „Tisk může obojí: může veřejné mínění kultivovat i špatně vychovávat. Tak jsme svědky, jak se z teroristů stávají hrdinové, státní tajemství, důležitá pro obranu státu, se zveřejňují, nebo se prezentují svědkové

zahanbujících skutečností ze života významných osobností pod heslem: „Každý má právo všechno vědět“. Ale toto heslo je falešné, je znamením doby klamu: člověk má také právo nevědět. To je velmi cenné právo. Je to právo na to, aby jeho božská duše nebyla zahlcena žvásty a kletvami, nesmysly a prázdným tlacháním. Člověk, který poctivě pracuje a vede smysluplný život, nepotřebuje, aby byl přetěžován balastem z příválu informací.“

Když byl ještě ředitelem ČST Jiří Kantůrek, napsala mu při příležitosti jednoho vysílání akademická malířka Jindra Hubková otevřený dopis, ve kterém mimo jiné říká: „... doufala jsem ve větší moudrost a nepoplatnost tak důležitých sdělovacích prostředků, k jakým patří i ČST. Situace mi připomíná – dovolíte-li neobratně

přirovnání – splašené zvíře, které ztratilo orientaci a utrhlo se z řetězu. O jeho užitečnosti v tomto bodu není třeba dlouze přemítat...“ A když se dotýká základních lidských hodnot, píše: „Po dobu lidských dějin platilo buď dodržování a úcta k těmto hodnotám, což celkem vždy vedlo ke zdravému rozvoji, či k jejich znevažování, s opačným důsledkem. Nechtěla bych srovnávat uvolněnost mravů, provázející obvykle úpadek velkých kultur, s naší situací, vždyť všichni doufáme, že nejhorší úpadek byl právě překonán.“

Je mi vždycky trapně, když se náhodou dívám na některé pořady ať už na Nově či „S politiky netančím“ na jedničce, abych se zmínil jen o těchto dvou z mnoha. Za co považují diváky, když si dovolí jim servírovat takovou bezduchou

a prázdnou podívanou, která někdy nemá daleko od vulgárnosti? Má-li toto být svědectvím o stavu kultury našeho národa, potom běda nám! Panem et circenses, pereat mundus! Chléb a hry, svět ať zhyne! Problém je nesmírně vážný a složitý, je třeba přistoupit k jeho řešení, dokud rakovina nevytvoří síť metastáz. Odpovědní činitelé, od ministerstva počínaje, se budou muset podílet na této těžké práci. My věřící k tomu máme přispívat svými modlitbami podle úmyslu Apoštolátu na tento měsíc.

Reformisté by rádi vynalezli novou církev. Pro věřící však Církev existuje tak, jak ji chtěl Kristus.

Kardinál Angelo Sodano

Kněz jako smírná oběť

I další ze tří ve Vídni blahorečených má svůj vztah k naší zemi

V pohnuté době zhroucení a rozpadu nabídl svůj život jako dosti učinění. Když premonstrátský kanovník Izidor Zahradník opustil strahovský klášter a spolu s dalšími kněžimi založil československou národní církev, chtěl Kern odčinit to, čeho se títo kněží dopustili. Jako mladý seminarista vstoupil do premonstrátského kláštera v Gerasu.

Jakub Kern se narodil v roce 1897. Jeho křestní jméno bylo František Alexander. Jeho otec byl noční hlídač ve sdružení vídeňských mrazíren. Duch v rodině byl hluboce křesťanský, což v tehdejší Vídni nebylo právě samozřejmé. V letech 1903–1908 navštěvoval František základní školu. Střední školu absolvoval v chlapeckém semináři v Oberhollabrunu. Již tehdy pociťoval touhu patřit zcela Bohu a zasvětil svůj život Panně Marii. Po maturitě nastoupil 15. října 1915 k 59. pěšímu pluku v Salcburku.

1. ledna 1916 držel mladý důstojník čestnou stráž při čtyřicetihodinové adoraci v salcburkuském kostele sv. Blažeje... Ve své dětské prostotě prosil Pána Ježíše, aby směl pro něho trpět. Krátce na to byl jako jednoroční dobrovolník nasazen ke 4. pluku tyrolských císařských myslivců. Od května 1916 byl na italské frontě. Napsal do svého deníku: »Střílí se. Večer musím jít na hlídku. Pán buď se mnou!« Při této službě byl posílen do plíc a jater.

Po vyléčení mohl nastoupit do kněžského semináře ve Vídni, ale protože přetrvávaly zdravotní potíže jako následek zranění plic, musel se poslední rok války vrátit ke své jednotce.

Odpad Izidora Zahradníka jím hluboce otřásl. Chtěl nastoupit na jeho místo. R. 1920 vstoupil do premonstrátského kláštera v Gerasu a rok na to složil časné sliby a přijal jméno Jakub. 23. července 1922 obdržel z rukou kardinála Pifflla kněžské svěcení. Ve zbyva-

jících dvou letech svého života se věnoval intenzivní pastorační činnosti v duchovní správě. Ale stále častější záněty plic těžce nahlodávaly jeho zdraví. Podstoupil několik bolestivých operací s pouhým místním umrtvením. Celkem mu odřali 8 žeber. Všechny obtíže a bolesti obětoval Bohu jako smírnou obětí. Z léčebny v Meranu posílal svému opatu stále nové návrhy na pastorační péči. Počátkem roku 1924 se vrátil do

kláštera a věnoval se plně kněžské službě.

Ale uzdravení se nedostavilo. K tělesnému utrpení přistoupilo i utrpení duševní. »Nyní jsem při svatém přijímání nepocítil pražádnou duchovní útěchu.« Poslední záchvat nepřežil. 20. října 1924, v den, kdy chtěl složit své slavné řeholní sliby, zemřel na operačním stole.

Z jeho zápisů:

• Mám radost, že jsem mohl absolvovat malý výchovný kurs na závodisti širokého veřejného života. Poznal jsem, jak málo ideálů má tento svět, a naučil jsem se, jak je krásné uchýlit se do školy Božského Srdce, a to i navzdory vnějšímu pohrdání.

(R. 1917 na počátku bohosloveckých studií)

• Mé okolí mě převážně nezná, a přece mi znějí stále

v uších varovná slova: »Běda vám, když vás budou lidé chválit«. Jsem přece ubohý člověk, plný zlých náklonností a slabostí, a představuji v duchovním životě obrovský neotesaný balvan, který vyžaduje mnoho opracování dlátem a kladivem.

(V době seminárních studií)

• Žádná radost na světě není nezkalená, i když je to ta nejčistší a nejsvětější. Den primice je pro mne jako Květná neděle. Vstup do Jeruzaléma, všude kolem jásoť. Je to vstup do pašijového týdne.

(1. srpna 1922, v den primice)

Podemleté základy

Osvícenství je pro Církev smrtelně nebezpečné, protože... (Hans Urs von Balthasar)

Ve třetím dílu své knihy »Theodramatik« píše Hans Urs von Balthasar v kapitole *Podoba a nepodoba Círve:*

Křesťanské myšlení je až do svých základů podemleté a rozdělené: proti přesvědčení víry, že články víry nejsou podle předávaného náhledu předmětem křesťanského teologizování, stojí opačné přesvědčení, že tyto články víry, ať už jde o jejich obsah anebo s ním spojený úkon víry, jsou podřízeny rozumovému dotazování a pro většinu článků víry se dosazuje nový, podstatně zredukovaný a antropologickému uspokojení obrácený obsah (str. 429).

Balthasar chápe racionalismus, který vnikl do teologie jako novou formu gnosticizmu, který se domáhá vstupu, jako by měl v teologii své domovské právo, a při tom se vydává za jednu z forem agior-

namenta a za předpoklad a podmínku evangelizace v dnešním světě (tamtéž)

Balthasar zastává názor, že **pravá víra prostáček** musí nastoupit do boje proti nové gnózi. *Tento boj, který nyní propukl s velkou intenzitou, začal již dávno: ve sporu, který vedl Ježíš s Židy a z části i se svými učedníky, v Pavlových argumentech proti jeho obcím, infikovaným gnózí, proti které bojoval jak útočnými, tak obrannými zbraněmi (431).*

Balthasar dále píše: Slovo **malého stáda** ovcí poslaných mezi vlky získává na důrazu: **Boj víry proti gnóze se jeví zřetelně jako boj mezi Kristem a Antikristem, který je výplodem pekelné trojice (432).**

Hans Urs von Balthasar hodnotí postavení moderní církve takto: **Osvícenství ve všech svých podobách je pro Církev**

proto tak smrtelně nebezpečné, protože se usadilo mezi »moudrými a chytrými« a nyní prostřednictvím katecheze, kázání a hromadných sdělovacích prostředků proniká mezi lid a uvádí do nejistoty víru prostých lidí, onen jednoduchý a přímočarý pohled, na jehož základě je »celé tělo jasné« (Mt 6,22).

Hans Urs von Balthasar jakožto samostatně myslící křesťan nepropadl tendencím moderní teologie. Jeho kritika se odvolává na Ježíšovu řeč k protivníkům: *Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších (J 8,23).* Protože »kultura dialogu« propagovaná modernisty nemůže překlenout nesmiřitelné pozice, říká Ježíš, který je přece živým Slovem Pravdy: **Proč s vámi vůbec ještě mluvím?** Je zřejmé, že dialogu schází základ: věčné úsilí o pravdu.

Vilém Studer
sks 24/98

Josef Hermann

Vilém Hünermann

I.

1. Biskup, který nemůže žehnat

Arnold z Radenrode, arcibiskup kolínský, se vztyčil s výkřikem na svém lůžku. Krev mu bušila ve spáncích a čelo bylo vlhké potem. Měl sen, těžký sen, ale nyní už bděl a jeho oči se snažily proniknout temnotami ložnice, ve které olejová lampička vytvářela jen matné šero.

A biskupovi připadalo, jako by k němu vystupovalo z temnot plíživě něco hroživého, něco nebezpečného, nepřátelského. Přicházelo to ze všech stran, blížilo se od mohutných sloupů, blížilo se od kulatých oblouků, vypadávalo to ze stropu, nějaká tvrdá, studená ruka sahala na jeho hrdlo, na jeho srdce. Arcibiskup znovu vykřikl, jeho ruka sáhla po stříbrném zvonku, jehož zvuk pronikl nocí jako volání o pomoc.

Biskup naslouchal, zadržoval dech, naslouchal. Nic!... Bylo mu, jakoby obrovská ruka uchopila sloupy a oblouky, zatřásla klenbou. Zachvěl se, klesl dolů. A opět se ozval ve tmě zvonek, dlouze, dlouze, jako volání zoufalce.

Konečně se dveře otevřely. Vstoupil sluha se svíci v ruce. Jeho vlasy byly bílé a ruka, která držela svíci, se třásla.

»Milostivý pane!« koktal stařec.

»Konečně jsi tady!« zasténal biskup. »Pojď blíž, blíž! Co tu stojíš? Běž, udělej světlo. Zapal svíce, všechny svíce, slyšíš, všechny. Pohlcuje mě to, temnota mě pohlcuje!«

S námahou vystoupil sluha na jednu židli a zapaloval svíce, které byly na mohutném lustru, zavěšeném pod stropem.

»Tak, tak, to je dobře!« brumlal biskup. »Teď je mi lépe.«

»Jste nemocný, milostivý pane! Mám přivést lékaře?« řekl sluha a setřel biskupovi pot z čela.

Ne, ne, nech to být, tady žádný doktor nepomůže. Sedí to hluboko v srdci, velmi hluboko. Tak hluboko nesahá žádná sonda a žádná mast. Ale pojď sem, docela blízko, docela blízko, sedni si ke mně, tady na postel, pojď, podej mi ruku, chci si s tebou popovídat.«

»Ale, milostivý pane!«

»Nic, přestaň. Nebuď tak ztuhlý. Zapomeň, že jsem biskup. Dej mi ruku! Řekni mi, Barthel, jak dlouho jsi už v mých službách?«

»Bude to dobře třicet let, milostivý pane! Byl jste ještě proboštem u sv. Ondřeje, když jsem k vám přišel. To byly časy, to byly časy!«

»Máš pravdu, Barthel, to byly dobré časy. Pak zemřel biskup Hugo. Do srdce se mi vedral slavomam. Ano. Slavomam. Musíš to vyslechnout, Barthel! A moji pokušitelé mi nedali pokoj, tlačili mi do ruky peníze, slyšíš, peníze! Zlatým klíčem jsem si otevřel brány domu. Posloucháš mě?«

»Měl byste spát, pane.« šepтал sluha.

»Ne, zůstaň! Musím to říct, zničilo by mě to, kdybych to zamlčel.«

Tak tedy, slyšels? Zlatým klíčem jsem si otevřel bránu domu. Víš, jak se tomu říká, Barthel?«

»Pane, ušetřete mě odpovědi!« žebřal stařec.

»Ne. Chci, abys mi to slovo řekl přímo do obličeje!« supěl biskup.

»Tak tedy, simonie se tomu v církvi říká, ale...«

»Žádné ale! Máš pravdu! Simonie!« Chvilí se odmlčel a několikrát se nadechl. »Ale byl tu ten mnich, Barthel, ten

mnich. Lidé říkají, že je svatý. Bernard se jmenuje, opat z Clairveaux. Ten vedl proti mně žalobu u papeže Evžena. Papež mě povolal k soudu. Nešel jsem, setrval jsem ve vzdoru. A papež mi zakázal vykonávat veškerý biskupský úřad, vyslovil nade mnou suspenzi, ranil moji ruku, takže je bezmocná, není schopna světit ani žehnat. Od té doby nemám žádný pokoj, Barthel, žádný pokoj, jenom trápení, úzkost, hrůzu. Běž, dones mi sklenici vody, jenom jeden doušek, hoří mi rty. Je to žluč, která se tlačí zevnitř, jde to sem hluboko ze srdce!«

Dychtivě hltal biskup vodu, kterou mu sluha podal. »A Bůh poslal své rány, bil metlou město, které bylo bez požehnání. Vzbouření se šířilo ulicemi Kolína, vzpoura proti biskupovi a proti této ruce, která nemohla žehnat, sevřela se do pěsti a bila, srážela vlastní děti. Bůh seslal neštěstí. Co bylo anno 1148, Barthel?«

»Mor v Kolíně!« »A 49?«

»Polovina Kolína v plamelech!« »A anno 50?«

»Neúroda a hlad, pane!«

»A co říkají lidé, he, co říkají lidé v Kolíně, odkud přichází všechno to neštěstí?«

»Nevím, milostivý pane, já chodím málo mezi lidmi!« hekal třesoucí se sluha.

»Ale víš to,« sténal nemocný, otočil se ke starci a třásl s ním, »jen to řekni, při své duši pověz pravdu!« poručil arcibiskup.

»Všechno neštěstí přichází proto...« a stařec se zarazil.

»Pokračuj!« ...proto, říkají lidé, protože město má biskupa, který nemůže žehnat!«

S povzdechem klesl biskup do polštářů.

»Biskup, který nemůže žehnat!« brumlal. »Ale poslouchej, to není ještě všechno. Ještě nejsme u konce. Přejde nové trápení. Viděl jsem to ve snu. Bůh zvedl svá stavidla. Padá to na všechny hory kolem Rýna. Valí

se to z výšek, valí se to do údolí, roste to a žene se to proti Kolínu jako obluda s tisíci rukama. Přejde to, je to tu, povodeň, kalná studená záplava. Boží hněv proti Kolínu. Cha, neslyšíš nic? Neslyšíš, jak šumí, hučí? Běž k oknu, Barthel, otevři je dokořán! A teď poslouchej. Ještě nic neslyšíš?«

»Teď ano, pane, voda stoupá, ale Kolín má dobré hráze.« uklidňoval jej sluha.

»Kde je hráze, kterou by mohli lidé postavit proti Boží pěsti? Neslyšíš nic? Co vidíš?«

»To je zvláštní, pane. Lidé běží k Rýmu s pochodněmi v rukou, s pochodněmi a lucernami. Běží pohromadě, někdo vykřikl...«

»No a, no a?« vzdychá nemocný na lůžku.

»Ježíši, Maria, co je to? Hrázný troubí na roh, pane, pane, co to znamená?« zasténal stařec.

Křik vletěl dovnitř otevřeným oknem, dutě a dlouze. »Prolomily se hráze. Žene se potopa. Potopa!«

»Dále, Barthel, dále!« poroučel biskup chraptivým hlasem. »Co ještě vidíš?«

»Stále více pochodní a luceren přichází ke břehu... všude se otevírají okna a dveře. Vybíhají světla. Teď je to vidět, pane. Voda prolomila hráze, žene se ze široka ulicemi. Valí se na palác! Jdu vzbudit čeládku, pane, musí zahradit brány...«

(Pokračování příště)

Dar rozumu

O. Prosper Guérager OSB

Šestý z darů Ducha svatého dovoluje duši vstoupit na vznešenější dráhu, než na jaké se nacházela před jeho přijetím. Bůh rozhodl, že již zde na zemi se člověk může radovat předchutí toho štěstí, které je pro něho připraveno v onom světě. Otevírá se před ním možnost kontemplace a Boží Duch jej do ní uvádí svým darem rozumu.

Kontemplace je stavem, do kterého je svým způsobem zvána každá duše, která hledá Boha. Je to intimní svazek mezi Bohem a duší, která je mu věrná ve svém konání. Jestliže tato duše neklade překážky, je obdarována poklady. Prvním z nich je dar rozumu, který působí osvětlení mysli, která z něho získává zář jasnějšího světla.

Toto světlo neodsouvá víru, ale dodává světlo duchovnímu zraku, umocňuje jej a dává mu širší vhled do Božích věcí. Při tom se rozplyne mnoho temných mraků, které pramenily ze slabosti a nepochopení duše dosud neuvedené do Božích tajemství. V celé kráse se objevuje kouzlo tajemství, které jsme dosud jen nejasně tušili. Není to ještě patření tvář v tvář, které je vyhrazeno až pro věč-

ný život, ale není to už také pouze slabé světélko, které dosud řídilo naše kroky. Duše se naplňuje jasně, který obohacuje víru, dává růst naději a rozvíjí lásku. Všechno jí připadá jako nové, a když se ohlédne nazpět, poznává, že pravdu, která je stále táž, poznává nyní způsobem neobyčejně plnějším.

Události popisované v evangeliu vyvolávají v duši mnohem větší dojmy. Ve slovech Spasitele se odkrývá nová dosud neznámá příchut'. Lépe chápe cíl, který vedl Spasitele, když stanovil svátosti. Svatá liturgie ji podněcuje svými vznešenými obraty a obřady s hlubokým významem. Přitahuje ji četba životopisů svatých a nepřekvapují ji žádné jejich city ani činy. Nachází v jejich spisech větší zalíbení než v jiné četbě. Cítí duchovní růst spojený se společenstvím s těmito Božími přáteli. Když se ocitne ve víru různých povinností, božská pochodeň ji tak provází, aby všemu učinila zadost. V jejím jednání se projevuje shoda nejrůznějších ctností, které má praktikovat. Nikdy se žádná z nich nerozvíjí na úkor jiné, neboť duše tih-

ne k harmonii, která má mezi nimi panovat. Je stejně daleka úzkostlivosti jako ignoranci a je vždy připravena napravit škody, které by mohla způsobit. Postupně jí sám božský Duch poučuje vnitřním hlasem a objasňuje jí konkrétní situaci v jejím životě.

Proto duše oceňuje svět a jeho bludy tak, jak skutečně jsou. Očišťuje se ze zbytků závislosti na nich. To, co za svoji velikost i krásu vděčí jedině přirozenosti, jeví se jako malé a ubohé jejím očím, které Duch svatý otevřel pro Boží velikost a krásu. Vnějšímu světu, který tak imponuje člověku ještě tělesnému, dává hodnotu jen jediný aspekt: to, že viditelné stvoření nese stopy Boží krásy a je schopno sloužit slávě svého Autora. Duše se učí posluhovat si tímto stvořením s důvěrou, které jí povznáší do nadpřirozenosti. Spolu s králem a prorokem oslavuje Toho, který vtiskl krásu své bytosti do mnohosti stvoření, které má přivádět k Bohu, a přesto tak často slouží záhubě člověka.

Dar rozumu uděluje duši také poznání její vlastní cesty. Dovoluje jí pochopit, jak láskyplné byly nebeské záměry, které nejednou zakoušela a které ji vedly tam, kam nechtěla jít. Vidí, že kdyby mohla zcela samostatně řídit svůj život, ztratila by svůj cíl, ke kterému ji vede Bůh, ačkoliv zpočátku před ní skrývá záměry své otcovské moudrosti. Nyní je duše šťastna, když se těší z pokoje, a její srdce není schopno vyjádřit dostatečně svou vděčnost za to, že ji Bůh dovedl až sem, aniž se ptal na její radu. Stane-li se, že se dostane do situace, kdy má udělovat rady nebo věst z povinnosti nebo z lásky svého bližního, je možno se na ni spolehnout, protože dar rozumu osvětluje jak její vztah k druhým, tak k ní samé. Nevnučuje se však udělováním lekcí těm, kteří o to neprosí. Když je dotázána, odpovídá,

**Nestačí pravdu jen
hlásat, je třeba ji
proměnit ve skutek.**

Jan Pavel II.

a její odpovědi jsou samy tak plné světla jako pochodeň, která ji osvětluje.

Takový je tedy dar rozumu, opravdové světlo křesťanské duše. Je možno jej poznat v přiměřenosti, s jakou využívá jiných darů. Tento dar je chráněn pokorou, umírněností tužeb a vnitřní usebraností. Jednání charakterizované rozržitostí brzdí jeho rozvoj a může jej dokonce udusit. V životě plném zaměstnání a závazků a uprostřed samého shonu není duše schopna udržet usebranost.

I když bude zatím prostá a malá ve vlastních očích, Bůh jí ukáže to, co skryl před pyšnými a co zjevil maličkým, a to v ní zůstane (srov. Lk 10,21).

Není sporu o tom, že tento dar je velkou pomocí pro posvěcení a spásu duše. Musíme tedy o něj Ducha svatého s plným zápalem srdce prosit v přesvědčení, že jej získáme spíše hnutím svého srdce než úsilím svého rozumu. Je pravdou, že Boží světlo, které je obsahem tohoto daru, se projeví v rozumu, ale jeho vylití pochází především z touhy vůle zapálené žárem lásky... Obrátme se tedy na Ducha svatého, použijme slov Davidových a řekněme mu: »Otevři mé oči, aby viděly divy tvého zákona... dej mi porozumění, abych byl živ (Ž 119,18; 144). Poučení apoštolem předkládejme své prosby způsobem ještě více naléhavým s využitím modlitby, jakou on se modlil k nebeskému Otci za křesťany v Efezu. Vyprošoval jim tehdy Ducha moudrosti a zjevení, kterým se poznává Bůh, a osvětlení jejich srdce, které odhaluje předmět naší naděje a bohatství vznešeného dědictví, které Bůh vložil do srdcí svých svatých (srov. Ef 1,17n).

Překl. -Iš-

KAPLE SVATÝCH SEDMIPOČETNÍKŮ VE VÍRU

Římskokatolická farnost Rovečné zve všechny dobrodince a přátele na slavnostní posvěcení kaple sv. Sedmipočetníků – tj. sv. Cyrila, Metoděje, Gorazda, Klimenta, Sávy, Angelára a Nauma, které se uskuteční 26. července 1998 v 15 hodin ve Víru.

Po mši svaté, žehnání kaple a zvonu Vás srdečně zveme do místního kulturního domu na lidovou veselici s občerstvením. K tanci a poslechu bude hrát populární Mechověnka. Na stavbě kostelíka, která byla zahájena 1. září 1997, se podíleli věřící a lidé dobré vůle finančními dary z Víru, blízkého okolí a celé republiky. Většinu práce vykonali bez nároku na odměnu vírští občané.

Za celé společenství zve P. Jaroslav Pivoda a jáhen Ladislav Kinc (tel. 0501/46 33 15)

□ 17 let Medjugorje

Více než 100 000 poutníků z 20 zemí se zúčastnilo 17. výročí mariánských zjevení v Medjugorje. Nejpočetnější byly výpravy z Německa, Francie, USA, České republiky, Irsko, Anglie, Itálie, Rakouska a Belgie. Z Polska přijelo 2000 poutníků doprovázených 50 kněžími. Mnoho bylo také Chorvatů, z nichž mnozí připutovali pěšky a bosí.

Mše svaté se v průběhu dvou dní pouti sloužily v 16 jazycích. Na výroční mši svaté 25. června bylo přítomno 50 000 věřících.

Za dobu trvání zjevení má medjugorská farnost registrováno 45 000 kněží a více než 200 biskupů, z toho 10 kardinálů, kteří navštívili toto poutní místo. Velmi početní jsou biskupové ze Spojených států (14) a Kanady (7), Brazílie (9).

□ Panna Maria ve věznicích

Do vězení Tipitapa v Nikaragui připutovala socha Panny Marie Fatimské, která je na okružní cestě Jižní Amerikou. Část vězňů očekává, že v souvislosti s touto poutí získají milost. »Budeme žádat vládu, aby propustila vězně strašit 60 let a ty, kteří se dopustili menších trestných činů, řekl kněz Amado Pena, který vykonává duchovní službu ve věznicích. Příchod Panny Marie by měl znamenat svobodu pro více než 200 vězňů.

□ Mauritius vzorem

Africký ostrov Mauritius se stal »laboratořím« přirozených metod regulace počtů. Více než 20% žen zde praktikuje tyto metody. Jsou to převážně hinduistky.

Tyto metody přinesli na ostrov manželé Francoise a Michel

Guyovi počátkem 70 let. Již v r. 1963 zde z podnětu biskupa v Port-Luis Jeana Margota, nyní kardinála, vzniklo nekonfesionální sdružení »Rodinná akce«, která se ujala úkolu propagovat tyto metody v situaci, kdy se hledal způsob, jak přibrzdit nadměrný růst počtu obyvatel. Došlo k němu v souvislosti se snížením úmrtnosti na malárii.

»Rodinnou akci« vedou katolíci. Každý rok přibývá 2000 manželských párů, které začínají praktikovat modifikovanou sympto-termickou metodu. »Rodinná akce« vede 71 poraden a pracuje ve 22 továrnách na ostrově. Navštěvuje také ženy v jejich domácnostech. Neplánovaných těhotenství je pouze 3,5%. S tzv. »malým postem«, který je integrální součástí této metody, souhlasí také mužská populace.

-pb Paříž-

□ Policista v semináři

Americký policista John Beñennan vstoupil do kněžského semináře. Sloužil u policie 25 let a získal řád »Zásluhy za bezpečnost jiných«. Policistovi je 48 let a je jáhnem. Domnívá se, že nikdy není pozdě odpovédět na Pánovo zavolání.

CVN

□ Rumunský premiér Radu Vasile vyslovil naději, že papež Jan Pavel II. navštíví v květnu 1999 Rumunsko. 7. července předal při audienci papeži oficiální pozvání.

□ Po otevření první mešity v Brně oznámilo Islámské společenství v České republice, že má v úmyslu zbudovat v této zemi další dvě mešity, a to v Hradci Králové a v Praze. V zemi žije asi 20 000 muslimů.

Cisterciácký řád 1098–1998

900 let od založení

Cisterciácký řád patří k řádům, které žijí podle řehole sv. Benedikta z Nursie. Sv. Benedikt je »Otec západního mnišství«. Již v 6. století založil v jižní Itálii první mnišskou komunitu a zanedlouho vzniklo po celé Evropě mnoho dalších klášterů, pro něž napsal Řeholi, která formuluje zásady života v mnišském společenství. Tato Řehole sv. Benedikta byla napsána s takovou moudrostí a důvtipem, že se kláštery velmi brzy staly centrem vysoké vzdělanosti a kultury. Ještě dnes ukazuje nadčasovost Řehole existence mnoha klášterů na celém světě, ba dokonce zažívá klášterní život na mnoha místech opravdovou renesanci. Zásada Benediktovy Řehole »Modli se a pracuj« je právě dnes, v době racionalismu, velmi aktuální, tak jak byla i v minulosti.

Cisterciácký řád vznikl z reformního hnutí benediktinského řádu v roce 1098 v Cîteaux, la-

tinsky Cistercium, ve Francii (odtud název cisterciáci), jako reakce ještě více chválit Boha a jemu plně zasvětit život. Zakladatel řádu je sv. Robert z Molesme.

K prvním klášterům založeným ze Cîteaux patří Clairvaux, jehož opatem se stal sv. Bernard z Clairvaux. Významným způsobem zformoval spirituální mladého řádu. Byla to výjimečná osobnost Evropy, která svým svědectvím o Bohu fascinovala mnoho lidí, kteří se k němu připojili.

Cisterciácké kláštery se rychle rozšířily po celé Evropě. Byla tak vytvořena mimořádná architektonická díla, jejichž krása hluboce promlouvá až do dnešních dnů. Harmonie a důstojnost staveb ukazují, kolik člověk dokáže, jestliže vše tvoří ke cti a slávě Boží.

Cisterciácký řád ovlivnil kulturní a duchovní vývoj v celé Evropě. Jejich zemědělské me-

tody přetvářely nehostinné kraje v úrodnou zem, hloubka Duchy je obsažena v knihách, uložených v krásných knihovnách, které přepisovali a z nichž dodnes čerpají.

Cisterciácký klášter ve Vyšším Brodě je toho nejlepším příkladem. Byl založen roku 1259 mnichy z rakouského Wilheringu, kteří přišli na pozvání Rožmberků. Téměř 700 let vytvářel klášter významné duchovní a materiální hodnoty. Až teprve v tomto století utichly hlasy mnichů zpívající Žalmy ke cti a chvále Boží. Poprvé byl klášter zrušen nacisty v roce 1941. Opat a někteří bratři byli ve vězení, ostatní vyhnáni. Sedm bratří nepřežilo útrapy války – zahynuli.

Hned po roce 1945 nastala obnova kláštera, ale načaté dílo bylo přerušeno. V roce 1950 komunistická vláda klášter zrušila. Bratři byli uvězněni a kláš-

ter sloužil téměř 40 let k vojenským a hospodářským účelům.. Teprve v roce 1990 se mohli cisterciáci vrátit do zdevastovaného objektu a začali opět Boha chválit modlitbou a prací. Sedmkrát denně se scházejí v klášterním chrámě k chórovým modlitbám podle Žalmy 118: »Sedmkrát denně Tě budu chválit, můj Bože, za Tvé spravedlivé soudy«. Také práce je velmi důležitou součástí vyšebrodských mnichů, vždyť je to naplnění druhé části onoho: Ora et labora – modli se a pracuj. Péče o zahrady, o turisty přicházející na prohlídky, rekonstrukování zchátralých objektů, péče o svěřené duše ve farnostech – to jsou příklady činnosti bratří, jimiž navazují na téměř sedmset let pozeňnané tradice vyšebrodského kláštera. Zároveň probíhá formace a studium mladých bratrů. S pomocí Boží a dobrých lidí opět povstává klášter z trosek, a tak se naplní slova žalmisty: »Hojný pokoj mají ti, kdo milují Boží zákon, o nic neklopýtnou«.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

59. Díky důvěrnému vztahu s Bohem v Duchu svatém chápe člověk novým způsobem také sám sebe, své lidství. Takto se plně uskutečňuje podobnost s Bohem, jeho obraz, kterým je člověk od počátku (255). Tato vnitřní pravda o lidské bytosti má být ustavičně znovuobjevována ve světle Kristově. On je pravzor vztahu s Bohem a v něm má být také objeven důvod, proč „člověk nemůže sám sebe plně odhalit, leč v opravdovém darování sebe samého“ druhým lidem, jak píše 2. vatikánský koncil: je tomu tak právě pro jeho podobnost s Bohem, jež „ukazuje, že člověk je jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něj samého“ – v důstojnosti jeho osoby, ale otevřeného pro začlenění a společenství s jinými (256). K účinnému poznání

a plnému uskutečnění této pravdy o bytí dochází jenom působením Ducha svatého. Člověk se učí této pravdě od Ježíše Krista a uplatňuje ji ve svém životě skrze Ducha, kterého nám on sám dal.

Na této cestě – na cestě takového vnitřního dozrávání, které zahrnuje plné objevení smyslu lidství – vstupuje Bůh do nitra člověka, proniká stále hlouběji do celého lidského světa. Trojjediný Bůh, který „existuje“ sám v sobě jako transcendentní skutečnost mezosobního daru, tím, že se dává v Duchu svatém jako dar člověku, přetváří lidský svět zevnitř, z nitra srdcí a svědomí. Na této cestě svět, mající účast na božském daru, stává se, jak učí koncil, „stále lidštějším, stále hlouběji lidským“ (257), zatímco v něm dozrává prostřed-

nictvím srdcí a svědomí lidí království, v kterém bude mít Bůh definitivní „svrchovanou vládu nad vším“ (258) jako dar a láska. Dar a láska: taková je věčná moc, s jakou se trojjediný Bůh otevírá člověku a světu v Duchu svatém.

S výhledem na rok 2000 od Kristova narození jde o to dosáhnout, aby stále větší počet lidí „mohl sám sebe plně nalézt... opravdovým darováním sebe“, podle uvedeného vyjádření koncilu. Aby se pod vlivem Ducha Parakleita uskutečnil v naší době proces opravdového dozrávání lidství v životě individuálním i společenském. S ohledem na ně naznačuje sám Pán Ježíš svou modlitbou k Otci, aby všichni byli jedno (Jan 17,21–22)... „že je jistá podobnost mezi jednotou božských osob a jednotou Božích dětí v pravdě a v lásce“ (259). Koncil zdůrazňuje tuto pravdu

o člověku a církev v ní vidí obzvláště silnou a rozhodující směrnicí pro své apoštolské úkoly. Jestliže totiž člověk je cestou církve, prochází tato cesta celým tajemstvím Krista jako božského vzoru člověka. Na této cestě Duch svatý, posilující v každém z nás „vnitřního člověka“, působí, že člověk stále lépe „nalézá sebe opravdovým darováním sebe samého“. Můžeme říci, že v těchto slovech koncilní pastorální konstituce je shrnuta celá křesťanská antropologie: teorie i praxe, založená na evangeliu, v které člověk objevuje, že patří Kristu a v něm že

Maria, Jitřenko nového světa, svěřujeme ti věc života. Shlédni na nesmírný počet dětí, kterým je bráněno narodit se... Učiň, aby ti, kdo věří v tvého Syna, uměli s láskou hlásat lidem naší doby evangelium života, a vypros jim, aby budovali civilizaci pravdy a lásky ke chvále a slávě Boha, tvůrce a milovníka života. (z encykliky „EVANGELIUM VITAE“)

Sdružení pro obnovu poutního místa P. Marie Pomocná u Zlatých Hor vás srdečně zve na

4. POUŤ K P. MARIÍ POMOCNÉ, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA

Pouť se koná v sobotu 22. srpna 1998 na obnoveném poutním místě u Zlatých Hor.

Program:

8.15 hod. – Kající křížová cesta ze Zlatých Hor od 1. zastavení u areálu Bohema. Koná se na pokání za miliony zabitých nenarozených dětí.

9.30 hod. – Společná modlitba růžence a informace o činnosti iniciativ pro ochranu nenarozeného života.

11.00 hod. – MŠE SVATÁ, kterou bude sloužit biskup ostravsko-opavský Mons. František Václav Lobkowicz OPræm.

14.00 hod. – Koncert pěveckého sboru od sv. Bartoloměje.

15.00 hod. – Vyzvání českých, moravských a slezských zemských patronů a svátostné požehnání.

Celou slavnost bude svým zpěvem doprovázet smíšený pěvecký sbor od sv. Bartoloměje ze Zábřeha na Moravě pod vedením Jana Adamce. Pořadatelé prosí o modlitby za naplnění duchovního odkazu této slavnosti a děkují všem, kteří přispěli ke zdárné obnově tohoto místa, ať již modlitbami nebo obětmi. Prosíme, abyste i nadále pamatovali na lidi zde žijící a na jejich duchovní rozvoj.

Z Jeseníku jedou v tento den zvláštní autobusy od kostela, a to v 7.30 a v 9.30 hod. Zpět v 16.00 a v 17.30 hod. Další informace na tel.0645/42 30 95 nebo 0645/23 70.

Těšíme se na shledanou!

V pondělí dne 13. července 1998 v 17 hod. a 20. července v 17.10 hod. se konalo modlitební setkání u morového sloupu na Dolním náměstí v Olomouci spolu s modlitební aktivitou na jiných místech naší vlasti. Modlíme se za naši vládu a nově zvolené představitele. Ať Bůh požehná naši zemi.

Arcibiskup olomoucký Mons. Jan Graubner

vyhlásil

DIECÉZNÍ POUTĚ pro rok 1998:

ŘÍM „AD LIMINA“

u příležitosti návštěvy všech biskupů v Římě ve dnech

NOVÝ TERMÍN:

13. 9. – 19. 9. 1998

finanční výlohy v ceně 5 890 Kč. Termín byl změněn ze strany Vatikánu.

SVATÁ ZEMĚ

I. pouť arcidiecéze olomoucké k roku 2000

NOVÝ TERMÍN:

15. – 23. 11. 1998

finanční výlohy v ceně 21 900 Kč (+ 30 USD na zařízení mši sv. aj.). Termín byl změněn izraelskou leteckou společností EL AL.

Organizací poutí je pověřen P. František Hanáček, Opletalova 10, 772 00 OLOMOUC, tel./fax: 068/522 31 79

Informace Vám poskytnete i zprostředkovatelská CK Christophorus, Opletalova 10, 772 00 OLOMOUC, tel: 068/523 39 36 nebo tel./fax: 068/522 03 56

KCK MISIE, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/74 11 50
A) POUTNÍ MÍSTO RAKOUSKA, MAĎARSKA A SLOVENSKA. Zájezd, který se nebude v příštích letech opakovat a který vám v takovém rozsahu nikdo nenabídne. Termín 19.–22. srpna 1998, cena 1850 Kč + 100 DM.

B) ŘÍM II – SANTA MARIA GORETTI, NEPTUNO, CASTEL GANDOLFO. Inovovaný původní zájezd do Říma rozšířen o další pamětihodnosti. Termín 18. – 24. 9. 1998. Cena 3550 Kč + 140 000 it. lir. U obou zájezdů v ceně ubytování se snídaní, doprava zahraničním typem autobusu s WC a klimatizací.

Hlavní pouť na Klokotech

V sobotu 15. srpna 1998 se uskuteční hlavní pouť k Panně Marii Klokotské na poutním místě Klokoty u Tábora.

První mše sv. je v **8.00 hodin**.

Hlavní mše sv. je v **10.00 hodin**.

Hlavním celebrantem je **biskup**

Jiří Paďour.

Mše sv. se zúčastní i otec Alexander Motanyane OMI z afrického království Lesotho.

Ve **14.00 hodin** je požehnání na rozloučenou s poutníky.

Možnost přistoupení k svátosti smíření je od rána.

je povýšen k Božímu dětství. Tak lépe chápe i svou lidskou důstojnost, protože je podmětem Boží blahovůle, v níž je obsažena perspektiva a přímo kořen konečného oslavení. Potom můžeme opravdu opakovat, že „slávou Boží je živý člověk, ale životem člověka je patření na Boha“ (260): člověk žijící božským životem je slávou Boha, a skrytým přidělovatelem tohoto života a této slávy je Duch svatý. On – říká velký Bazil – „jednoduchý v bytnosti, mnohonásobný ve svých silách... se rozlévá, aniž utrpí nějaké umenšení, je přítomen v každém jednotlivci, který je schopen ho přijmout, jako kdyby byl jen on sám, a všem dává dostatečnou a úplnou milost“ (261).

60. Když pod vlivem Parakleita lidé objeví tento božský rozměr svého bytí a svého života, ať jako osoby, nebo jako spo-

lečenství, jsou s to osvobodit se od rozličných determinismů, plynoucích hlavně z materialistických základů myšlení, praxe a její relativní metodologie. V naší době se těmto činitelům podařilo proniknout až do nitra člověka, do oné svatyně svědomí, kam Duch svatý neustále vnáší světlo a sílu nového života podle „svobody Božích dětí“. Dozrání člověka v tomto životě zabraňují podmíněnosti a nátlaky, kterými na něj působí struktury a mechanismy, vládnoucí v různých úsecích společnosti. Můžeme říci, že v mnoha případech společenské faktory, dokonce i když napomáhají rozvoji a rozmachu lidského života, nakonec ho vytrhnou z ryzí pravdy o jeho bytí a o jeho životě – nad kterou bdí Duch svatý – a podrobí ho „vládcí tohoto světa“.

Velké jubileum roku 2000 obsahuje proto poselství

o osvobození skrze Ducha svatého, který jediný může pomoci osobám a společenstvím, aby se osvobodili od starých a nových deterministů, neboť je vede „zákonem ducha, který dává život v Kristu Ježíši“ (262). Takto odkrývá a uskutečňuje plnou víru pravé svobody člověka. Neboť, jak píše svatý Pavel, „kde je duch Pána, tam je svoboda“ (263). Toto zjevení svobody, a tedy pravé důstojnosti člověka, nabývá zvláštní výmluvnosti pro křesťany a pro církve ve stavu pronásledování jak ve starých dobách, tak v přítomnosti: Protože svědkové božské pravdy se pak stávají živým důkazem působení Ducha pravdy, přítomného v srdci a svědomí věřících, nezřídka je jejich mučednictví nejvyšší oslavou lidské důstojnosti.

Pokračování příště

Sv. František z Assisi představuje protiklad k Lutherovi, tak jako je protikladem reforma a svatost proti reformaci a kritice. Protireformace se vyznačuje především úsilím o vnitřní obnovu a svatost.

Kardinál Angelo Sodano

255 – srov. Gen 1,26 a n.; sv. Tomáš Akv., Summa Theol. I, q. 93, aa. 4.5.8

256 – srov. Past. konst. o církvi v dnešním světě, GS, 24; srov. též č. 25

257 – srov. tamtéž, 38,40

258 – srov. 1 Kor 15,28

259 – srov. Past. konst. o církvi v dnešním světě, GS, 24

260 – srov. sv. Irenej, Adversus haereses, IV, 20,7: SC 100/2, p. 648

261 – sv. Bazil, De Spiritu Sancto, IX,22: PG 32,110

262 – Řím 8,2

263 – 2 Kor 3,17

Liturgická čtení

Neděle 26. 7. – 17. neděle v mezidobí

1. čt.: Gn 18,20–32
 Ž 138(137),1–2a.2bc+3.6–7ab.7c–8 Odp.: 3a
 2. čt.: Kol 2,12–14
 Ev.: Lk 11,1–13

Pondělí 27. 7. – Památka sv. Gorazda a druhů

1. čt.: Jer 3,1–11
 Dt 32,18–19.20.21 Odp.: 18a
 Ev.: Mt 13,31–35

Úterý 28. 7. – ferie

1. čt.: Jer 14,17–22
 Ž 78,8.9.11+13 Odp.: 9bc
 Ev.: Mt 13,36–43

Středa 29. 7. – Památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4,7–16
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11 Odp.: 9a
 Ev.: Jan 11,19–27 nebo Lk 10,38–42

Čtvrtek 30. 7. – Nez. pam. sv. Petra Chryzologa

1. čt.: Jer 18,1–6
 Ž 145,2abc.2d–4.5–6 Odp.: 5a
 Ev.: Mt 13,47–53

Pátek 31. 7. – Památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Jer 26,1–9
 Ž 68,5.8–10.14 Odp.: 14c
 Ev.: Mt 13,54–58

Sobota 1. 8. – Památka sv. Alfonsa z Liguori

1. čt.: Jer 26,11–16.24
 Ž 68,15–16.30–31.33–34 Odp.: srv. 14
 Ev.: Mt 14,1–12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	26.7.	27.7.	28.7.	29.7.	30.7.	31.7.	1.8.
Antifona	812	1722	841	1768	873	1754	1734
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	812	1723	842	1769	873	1755	1734
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1724	847	1770	877	1756	1735
Antifona k Zach. kantiku	707	1442	847	1443	877	1445	1735
Prosby	817	1724	847	1771	878	1757	1724
Záv. modlitba	707	1442	847	1443	1444	1445	1446

Modlitba během dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	707	835	851	865	882	898	913

Nešpory:	SO
Hymnus	807 821 1727 852 1443 883 1760 915
Antifony	808 822 838 853 868 884 900 916
Žalmy	808 823 838 853 868 884 901 916
Kr. čtení a zpěv	810 825 1730 856 1777 887 1763 918
Ant. ke kant. P. M.	706 707 1443 856 1444 887 1445 708
Prosby	811 826 1731 856 1778 888 1764 918
Záv. modlitba	707 707 1442 857 1443 1444 1445 708
Kompletář	1238 1242 1247 1250 1254 1257 1260 1238

Nabídka knihkupectví...

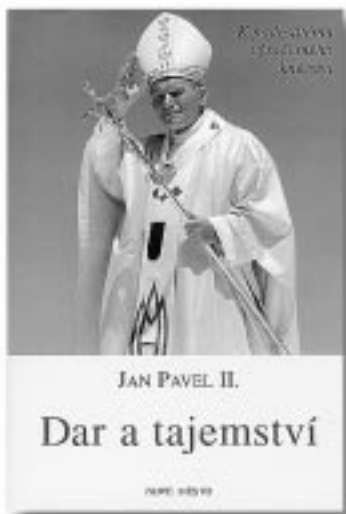
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
tel. zásilkové služby 068 / 550 02 66

Dar a tajemství

Jan Pavel II.

Autobiografické zachycení cesty ke kněžství současného Petrova nástupce, papeže Jana Pavla II. Kniha je vzácnou příležitostí nahlédnout do životních osudů muže, jenž se zřekl všeho pro Krista a s naprostou bezvýhradností jej věrně následoval. Jan Pavel II. v této knize před čtenářem odkrývá své nejosobnější vzpomínky a city, a tak s ním vstupuje do hlubokého lidského dialogu plného moudrosti a živé víry. Četba knihy není jen nevšedním zážitkem, je nevšedním setkáním – setkáním s knězem, který se ve své službě vydal do krajnosti.

„... Nemohu skončit tyto úvahy v roce mého zlatého kněžského jubilea, aniž bych nevyjádřil Pánu co nejhlubší vděčnost za dar povolání, za milost kněžství, za kněžská povolání na celém světě. Činím to v jednotě se všemi biskupy, kteří mají tutěž sta-

rost o povolání a prožívají tutěž radost, když jejich počet vzrůstá. Díky Bohu, se už nyní v církvi překonává určitá krize kněžských povolání. Každý nový kněz s sebou přináší nové zvláštní požehnání: „Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně.“ V každém knězi totiž přichází sám Kristus. Jestliže svatý Cyprián řekl, že křesťan je „druhý Kristus“ – Christianus alter Christus – tím spíše lze říci: Sacerdos alter Christus...

Kéž by Bůh dal a kněží si byli neustále vědomi, jakého daru se jim dostalo, a kéž by v mnoha mladých lidech vzbuzoval ochotnou a velkodušnou odpověď na své volání k tomu, aby se bezvýhradně nechali strávit pro věc evangelia. Budou z toho mít prospěch mužové a ženy naší doby, kteří tak velmi potřebují naději, a naplní to radostí křesťanské společnosti, jež bude moci hledět s důvěrou do neznáma a na to, co je čeká ve třetím tisíciletí, které je už za dveřmi.

Kéž Panna Maria přijme toto mé svědectví jako synovskou počtu k oslavě Nejsvětější Trojice. Kéž dá, aby plodně působilo v srdcích bratří kněží a mnoha synů církve! Ať z něho učiní semeno bratrství i pro ty, kteří, přestože nesdílejí tutěž víru, věnují mi vstřícnou pozornost a jsou ochotni k upřímnému dialogu. (Cit. ze závěru knihy)

128 stran, 17 ilustrací, pevná vazba s přebalem,
cena 115 Kč

Pláceno převodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy a mrať. Nezná menší to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.